

става вѣнѣ. По калната и снѣжна улица минаваха насамъ - натамъ селени, потропвайки съ дървенитѣ си обуѣа. Нѣкоя кола минаваше и опрѣскваше стѣклата, а презѣ ритлитѣ се виждаха нѣколко селенки, свити подѣ чадѣри отѣ синѣ памученѣ платѣ. Или пѣкъ деца излизаха отѣ училище, като вдигаха голѣма врѣва, цапайки вѣ калнитѣ локви.

Червенушката наблюдаваше всичко това, като клатѣше мило глава, и по нѣкога издаваше любопитството си, като изпискваше лекичко: „туй! туй! туй!“ Тия звуци издаваше тя изѣ цѣло гърло. Понѣкога пѣкъ, когато бѣхъ потѣналь вѣ чегене, тя подхвѣрчаше около мене и най-после кацваше на главата ми, кждето се забавяваше да ми роши коситѣ.

Вечерѣ азѣ излизахѣ да вечерямѣ и се прибирахѣ обикновено доста късно. Като чуваше, че отварямѣ вратата, червенушката се събуждаше и не забравяше да ме поздрави на влизане съ много нѣжно чуруликане. То изглеждаше едва ли не като приятелски укорѣ. Би казалъ човѣкъ, че тя ми се кара другарски, за дето съмѣ останаль тѣй късно вѣнѣ отѣ кжши, и че съмѣ я оставиль самичка толкова време. После, като ми изчуруликваше всичко, що ѣ тежеше на сърдцето, тя слагаше пакѣ главичка подѣ крилото си, азѣ се събличахѣ и ние заспивахѣ дълго и двама. Но на сутринѣта, още отѣ зори, тя ме събуждаше съ веселата си сутринна пѣсенѣ. Моята бодра приятелка ме сякашѣ подканваше да стана, да запаля огѣня и да ѣ сложа прѣсна храна.

Ние прекарахме все тѣй, много приятно, цѣлата зима, после дойде мартѣ и неговитѣ внезапни дждове стопиха снѣга. Първитѣ теменужки цѣвнаха вѣ градината, а съ тѣхѣ — минзухаритѣ и гължбовитѣ очи. И хората почнаха да си отварятѣ прозорцитѣ, за да вдишватѣ дълбоко първитѣ хладки лѣхове на пролѣтния въздухѣ.

Презѣ това време вѣ нашитѣ планински гори дивитѣ червенушки започватѣ да подхвѣрчатѣ две по две. Тѣ се събиратѣ на двойки презѣ априль и си правятѣ гнѣздата вѣ храститѣ. Гнѣздото

е направено отѣ вѣнѣ отѣ мѣхѣ, а отѣвѣтре — отѣ пера; женската, като се оплоди, снася вѣ него петѣ-шестѣ яйца, синкаво-бѣли, порѣсени съ теменужно. Когато малкитѣ се излюпятѣ и имѣ порастатѣ пера, бащата и майката ги завеждатѣ нѣкъде на близо — или вѣ цѣвналитѣ лозя, или вѣ младитѣ горички, пълни съ череша, или пѣкъ край гората. Всички членове на семейството се скитатѣ тѣй до края на есенѣта, тършуватѣ низѣ нивята, гълтатѣ лакомо трѣнки, черници и дрѣнки, чистятѣ отѣ пжпки *трепетликитѣ*, елхитѣ и крушитѣ, свирятѣ, викатѣ се и си отговарятѣ, опиватѣ се отѣ чистия въздухѣ и слѣнцето . . .

Не зная, дали моята червенушка предчувствуваше дълбоко вѣ себе си нѣкакѣ отѣ далечѣ всички тѣзи нѣща, но колкото повече се зазеленѣваха презѣ априль дървесата и ливадитѣ и колкото повече въздухѣтѣ се стопляше, тя ставаше все по-неспокойна и по-буйна. Тя все по-радостно напушаше клетката, подхвѣрчаше неспокойно по стаята, кацваше на прозореца и почукваше лекичко съ човка по стѣклото. Нѣкакѣвѣ таинственѣ нагонѣ ѣ говорѣше, не ще и дума, че храсталацитѣ сж напжпили и че свободнитѣ червенушки си играятѣ на слѣнце. Тя не бѣше вече доволна отѣ храната си. Макарѣ че бѣше обикновено доста лакома, тя не поглеждаше вече конопеното семе и сухаритѣ, що гълнѣха клетката ѣ. Само едно я занимаваше: прозорецѣтѣ!

Тя прекарваше край него цѣли часове да гледа замислено дърветата, които поклащаха при всѣки ударѣ на вѣтѣра новитѣ си листа, надѣ срещнатата стена. После я обземаше отново нѣщо като бѣснота. Тя започваше да кълве по стѣклото и да надава кжси викове, които сякашѣ казваха: „Отвори се де! Отвори се де!“

Една хубава сутринѣ, като видѣла, че прозорецѣтѣ е полустворенѣ, тя изхвѣркнала, докато азѣ се бѣхѣ обѣрналѣ. Отначало заслѣпена отѣ свѣтлината и навикнала на свобода, тя не отиде много на далечѣ. На двадесетѣ крачки отѣ кжщата имаше тольмо купище торѣ,